

[Socialministeren]

I de sager, hvor skadelidtes tilstand ved 2-års-fristens udløb endnu er uafklaret, eller hvor forelæggelse for Erhvervssygdomsudvalget ikke kan nå inden fristens udløb, træffes en foreløbig afgørelse.

Sagen bliver derefter viderebehandlet i styrelsen med henblik på at tage endelig stilling til erstatningsspørgsmålet, som i disse tilfælde først kan afklares efter 2-års-fristen.«

Socialministeriet kan henholde sig hertil.

Spm. nr. S 1128

Til *socialministeren* (24/8 89) af:

Agerschou (SF):

»Planlægger ministeren samtidig med det bebudede forslag om en ny dagpengeordning at fremsætte forslag om ændring af arbejdsskadeforsikringslovens § 26?«

Begrundelse

I 1987 blev tidsfristen for Sikringsstyrelsens afgørelse af en arbejdsskadesag fastsat til 2 år efter arbejdsskadens indtræden. Formålet var at bringe tidsfristen i overensstemmelse med varighedsbegrænsningen for modtagelse af sygedagpenge for at undgå, at nogen kom i klemme.

Svar (4/9 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Ifølge Dagpengelovudvalgets forslag skal modtagere af sygedagpenge senest efter 1 år normalt overgå til revalidering eller anden social ydelse, f.eks. førtidspension.

Efter arbejdsskadeforsikringslovens § 26 skal Arbejdsskadestyrelsen træffe afgørelse om men- og erhvervsevnetabserstatning så vidt muligt inden 1 år og senest inden 2 år efter arbejdsskadens indtræden.

Det bemærkes i denne forbindelse, at det ikke er muligt, før skadelidtes helbredstilstand er stabiliseret, at foretage et nogenlunde sikkert skøn over erhvervsevnetab og men.

I de tilfælde, hvor der ikke er klarhed herover ved 2-års-fristens udløb, træffer styrelsen en foreløbig afgørelse og tager sagen op til endelig afgørelse, når skadelidtes tilstand er afklaret.

En nedsættelse af arbejdsskadeforsikringslovens 2-års-frist til 1 år vil ikke i sig selv kunne medføre hurtigere afgørelser af erstatnings-

spørgsmål, hvis afgørelserne fortsat skal bygge på en vurdering af den skadedes fremtidige helbredsforhold og erhvervsmuligheder. De i mange sager helt nødvendige undersøgelser (speciallægeundersøgelser, undersøgelser på arbejdsmedicinske klinikker og lign.) vil ikke sjældent trække ud, og bedømmelsen af mulig forværrelse/forbedring af tilstanden må ofte afvente optræning, behandling eller sygdommens udvikling i øvrigt. En afgørelse 1 år efter skadens indtræden eller – i erhvervssygdomstilfælde – 1 år efter anmeldelsen vil således kunne blive ganske vilkårlig.

Afgørelser om erstatning for arbejdsskader kan og skal således principielt først træffes, når den pågældendes tilstand er stabil.

Dagpengelovudvalgets forslag er betinget af indførelse af en særlig revalideringsydelse og sigter i øvrigt på en aktiv indsats for så tidligt som muligt – for såvel arbejdsskadede som andre – at bringe de pågældende tilbage i en erhvervsaktiv tilværelse, hvor det overhovedet er muligt.

Der er derfor ikke en sådan sammenhæng imellem Dagpengelovudvalgets forslag og fristen i § 26 i arbejdsskadeforsikringsloven, at jeg har planer om at fremsætte forslag til ændring af arbejdsskadeforsikringslovens § 26 i forbindelse med forslaget til en ny dagpengeordning.

Spm. nr. S 1129

Til *socialministeren* (24/8 89) af:

Agerschou (SF):

»Hvilke økonomiske konsekvenser får forslaget om indførelse af en varighedsbegrænsning på 52 uger for modtagelse af sygedagpenge set i sammenhæng med det bebudede lovforslag om en revalideringsydelse?«

Svar (30/8 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Dagpengelovudvalget har i en betænkning af juni 1989 foreslået, at varighedsbegrænsningen for at modtage sygedagpenge med en række undtagelser nedsættes fra 2 år til 1 år under forudsætning af, at der samtidig indføres en revalideringsydelse, der i hvert fald ikke stiller modtageren dårligere økonomisk end ved at modtage sygedagpenge.

Formålet hermed er at få påbegyndt en indsats så hurtigt som muligt for at få de pågældende tilbage til en erhvervsmæssig tilværelse.